

IN AUGUSTUS ZIEN WE ELKAAR

Gabriel García Márquez bij Meulenhoff:

Het kwade uur
Honderd jaar eenzaamheid
De kolonel krijgt nooit post
Afval en dorre bladeren
De herfst van de patriarch
Kroniek van een aangekondigde dood
Liefde in tijden van cholera
De avonturen van Miguel Littín
De generaal in zijn labyrint
Over de liefde en andere duivels
Herinnering aan mijn droeve hoeren
In augustus zien we elkaar

Ontvoeringsbericht
Alle verhalen
Leven om het te vertellen

meulenhoff.nl

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

In augustus
zien we elkaar

ROMAN

Vertaling uit het Spaans door
Mariolein Sabarte Belacortu

MEULENHOFF

Deze uitgave is bezorgd door Cristóbal Pera.

ISBN 978-90-290-9940-0

ISBN 978-94-023-2264-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *En agosto nos vemos*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © David de las Heras

Auteursfoto: © The Douglas Brothers

Voorwoord: © 2024 Rodrigo en Gonzalo García Barcha

Nawoord: © 2024 Cristóbal Pera

Facsimile van het oorspronkelijke manuscript:

Harry Ransom Center, University of Texas at Austin

Vormgeving binnenwerk: Adriaan de Jonge

© 2024 erven Gabriel García Márquez

© 2024 Nederlandse vertaling Mariolein Sabarte Belacortu
en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Het geheugenverlies waaraan onze vader in zijn laatste jaren leed, is, zoals u begrijpt, voor ons allemaal heel zwaar geweest. Maar dat hij hierdoor steeds minder in staat was om met dezelfde zorgvuldigheid als altijd te blijven schrijven, was juist voor hem een wanhopig makende frustratie. Dat zei hij op een dag tegen ons met de helderheid en welsprekendheid van een groot schrijver: 'Het geheugen is mijn grondstof en mijn gereedschap tegelijk. Zonder mijn geheugen ben ik niets.'

In augustus zien we elkaar is het resultaat van een laatste poging om ondanks alles te blijven schrijven. Het was een wedstrijd tussen het perfectionisme van de kunstenaar en zijn afnemende geestelijke vermogens. Het langdurig heen en weer gaan van de talloze versies van de tekst wordt in het nawoord

bij deze uitgave nauwkeurig beschreven door onze vriend Cristóbal Pera, die dat veel beter heeft gedaan dan wij ooit zouden kunnen. Indertijd kenden wij alleen het laatste oordeel van Gabo: ‘Dit boek is niks. Het moet vernietigd worden.’

We hebben het niet vernietigd, maar wel opzij gelegd, in de hoop dat de tijd ons zou leren wat er mee moest gebeuren. Toen we het bijna tien jaar na zijn dood opnieuw lazen, ontdekten we dat het verhaal grote verdiensten had en dat er veel te genieten viel. De tekst is inderdaad minder goed gepolijst dan zijn grote werken. Er zitten wat inzinkingen en kleine tegenspraken in, maar niets wat ons belet om te genieten van het beste van Gabo’s werk: zijn verbeeldingskracht, zijn poëtische taalgebruik, het meeslepende verhaal, zijn kennis van de mens en zijn genegenheid voor de belevenissen en de tegenslagen van diezelfde mens, vooral in de liefde. De liefde, waarschijnlijk het hoofdthema van zijn hele oeuvre.

We vonden het boek veel beter dan we ons herinnerden, en daarom bedachten we nog iets: omdat Gabo zijn werk niet kon afmaken door het verlies van zijn geestelijke vermogens, kon hij ook niet beseffen hoe goed het was, ondanks de ongerechtigheden. Als een weloverwogen daad van verraad hebben we het plezier van de lezer boven alle an-

dere overwegingen gesteld. Als zij er blij mee zijn, schenkt Gabo ons misschien wel vergiffenis. Daar vertrouwen wij op.

Rodrigo en Gonzalo García Barcha

I

Op vrijdag 16 augustus ging ze met de boot van drie uur weer naar het eiland. Ze droeg een spijkerbroek, een overhemd met Schotse ruit, eenvoudige schoenen met lage hak en geen sokken, ze had een satijnen parasol en haar handtas bij zich en als enige bagage een strandtas. Toen ze bij de rij taxi's op de kade aankwam, liep ze regelrecht op een ouderwetse, door salpeter aangetaste auto af. De chauffeur begroette haar amicaal en reed hotsend en botsend door het armoedige dorp met zijn bamboehutjes, daken van palmladeren en wegen van brandend zand tegenover een vlammeende zee. Hij moest capriolen uithalen om roekeloze varkens en naakte kinderen, die hem als stierenvechters uitdaagden, te ontwijken. Aan het eind van het dorp kwam hij op een boulevard met aan beide zijden koningspalmen;

daar waren de stranden en de toeristenhotels tussen de open zee en een lagune die bewoond werd door kleine blauwe reigers. Hij stopte voor het oudste en onaanzienlijkste hotel.

De receptionist wachtte haar al op met het inschrijfformulier ter ondertekening en de sleutels van de enige kamer op de eerste verdieping, die uitkeek op de lagune. Ze liep in vier stappen de trap op en betrad de armoedige kamer, waar het naar insecticide stonk en die bijna helemaal in beslag werd genomen door een enorm tweepersoonsbed. Ze haalde een leren reisnecessaire uit haar tas en een boek met niet-bijgesneden bladzijden waarin een ivoren briefopener zat op de pagina waar ze gebleven was. Ze legde het boek op het nachtkastje. Verder haalde ze er een roze zijden nachthemd uit en legde het onder het hoofdkussen. Ook nog een zijden hoofdoek met tropische vogels, een wit overhemd met korte mouwen en een paar oude tennisschoenen; ze bracht alles naar de badkamer.

Voordat ze zich ging opknappen deed ze haar trouwring af evenals het mannenhorloge dat ze altijd om haar rechterpols droeg, legde ze op het plankje boven de kaptafel en gooide snel wat handjes water in haar gezicht om het stof van de reis af te spoelen en de middagslaperigheid te verjagen. Na zich te hebben afgedroogd woog ze voor de spiegel

haar borsten, die nog rond en fier waren ondanks haar twee bevallingen. Met de zijkanten van haar handen trok ze haar wangen naar achteren ter herinnering aan toen ze nog jong was. Ze schonk geen aandacht aan de rimpels in haar hals, want daar was toch niets meer aan te doen, en bekeek haar perfecte tanden, die ze nog had gepoetst na de lunch aan boord. Ze ging met de deodorantstick over haar gladgeschoren oksels en trok het frisse katoenen overhemd aan, waar op het borstzakje de letters AMB waren geborduurd. Ze borstelde haar lange, tot op haar schouders vallende sluike haar en bond het met haar vogelhoofddoek op tot een paardenstaart. Tot slot maakte ze haar lippen zacht met een vaselinestift, maakte haar wijsvingers vochtig op haar tong om haar weerbarstige wenkbrauwen glad te strijken, deed een tipje Maderas de Oriente achter elk oor, en ging toen eindelijk de confrontatie met de spiegel aan met haar moeder-in-herfsttjigezicht. Er was geen spoor van cosmetica op haar huid, die de kleur en textuur van rietsuikermelasse had, en haar topaaskleurige ogen met hun donkere Portugese oogleden waren prachtig. Ze liet niets van zichzelf heel, beoordeelde zichzelf meedogenloos en vond zich er bijna net zo goed uitzien als ze zich voelde. Pas toen ze haar ring en haar horloge weer omdeed, realiseerde ze zich dat ze bijna te laat

kwam: het was zes minuten voor vier. Toch gunde ze zichzelf nog één nostalgisch minuutje om naar de reigers te kijken, die onbeweeglijk door de gloeiende slaperigheid van de lagune zweefden.

De taxi stond onder de bananenpalmen bij de entree op haar te wachten. Zonder orders af te wachten reed hij weg door de palmenlaan tot aan een open plek tussen de hotels waar de openluchtmarkt was, en hij stopte bij een bloemenstal. Een grote zwarte vrouw die in een strandstoel zat te dommelen schrok wakker van de claxon, ze herkende de vrouw op de achterbank en overhandigde haar lachend en kwebbelend het boeket gladiolen waarom ze had gevraagd. Een eindje verder draaide de taxi een bijna onbegaanbaar smal pad vol scherpe steentjes op dat langs een afgrond omhoogliep. Door de hitte leek de lucht van glas geworden waar je de wijde Caribische Zee doorheen kon zien, de op een rijtje aan de toeristensteiger liggende plezierjachten en de veerboot van vier uur, die op de terugweg was naar de stad. Op de top van de heuvel lag de armoedige begraafplaats. Ze duwde zonder moeite het verroeste ijzeren hek open en liep met het boeket gladiolen over het pad tussen de in het onkruid verdwenen grafheuvels verder. In het midden stond een kapokboom met enorme takken, die haar oriëntatiepunt was voor het graf van haar

moeder. De scherpe steentjes prikten pijnlijk dwars door de opgewarmde rubberzolen en de ruwe zon drong door de dunne stof van haar parasol. Er dook een leguaan op uit het struikgewas, hij bleef stokstijf voor haar staan, keek even naar haar en ging er toen als een haas vandoor.

Ze trok een tuinhandschoen aan die ze in haar tas had; ze moest drie grafstenen van onkruid ontdoen voordat ze de gelige, marmeren steen zag met haar moeders naam en sterfdatum, acht jaar eerder.

Elk jaar op 16 augustus had ze op hetzelfde uur, met dezelfde taxi, dezelfde bloemenverkoopster en dezelfde gloeiende zon boven de armoedige begraafplaats diezelfde tocht gemaakt om een vers boeket gladiolen op het graf van haar moeder te leggen. Daarna had ze niets meer te doen tot de volgende ochtend om negen uur, wanneer de eerste veerboot terug vertrok.

Haar naam was Ana Magdalena Bach, ze was zesenveertig jaar oud en zevenentwintig jaar naar tevredenheid gehuwd met een man van wie ze hield en die van haar hield en met wie ze voordat ze haar studie letteren en kunstgeschiedenis had afgerond was getrouwd, als maagd en zonder eerdere relaties. Haar moeder was een vermaarde onderwijzeres op een montessorischool, en al had ze andere talenten, tot haar laatste snik had ze niets anders

willen doen. Ana Magdalena erfde haar prachtige gouden ogen, de goede eigenschap om spaarzaam te zijn met haar woorden en de intelligentie om haar stemmingen te beheersen. Het was een gezin van musici. Haar vader was pianoleraar en veertig jaar directeur van het provinciaal conservatorium geweest. Haar echtgenoot, die ook uit een muziekfamilie stamde en dirigent was, had de plaats ingenomen van de leraar. Ze hadden een voorbeeldige zoon die op zijn tweeëntwintigste eerste cellist was in het Nationaal Symfonieorkest en tijdens een privéoptreden was geprezen door Mstislav Leopoldovitsj Rostropovitsj. De achttienjarige dochter beschikte weliswaar over de bijna geniale gave om elk instrument op het gehoor te leren bespelen, maar dat vond ze alleen leuk als smoesje om niet thuis te komen slapen. Ze had een vrolijke affaire met een geweldige jazztrompettist, maar wilde toetreden tot de orde der Ongeschoeide Karmelietessen, tegen de wil van haar ouders.

De wens om op het eiland te worden begraven had haar moeder drie dagen voordat ze stierf kenbaar gemaakt. Ana Magdalena wilde naar de begrafenis gaan, maar dat leek niemand verstandig, omdat ze ook zelf dacht dat ze het verdriet niet zou overleven. Een jaar later nam haar vader haar mee naar het eiland om de marmeren steen te plaatsen

die ze het graf verschuldigd waren. De oversteek in een kano met buitenboordmotor, die er bijna vier uur over deed terwijl de zee geen seconde rustig was, boezemde haar angst in. De stranden als van geroosterd meel, die pal aan de rand van het maagdelijke oerwoud begonnen, vond ze prachtig, net als het gekrijs van de vogels en de spookachtige vlucht van de reigers boven de stille lagune. Het armoedige gehucht, waar ze in de openlucht moesten slapen in hangmatten die aan twee kokospalmen waren vastgemaakt, deprimeerde haar, ondanks het feit dat daar een dichteres was geboren en ook nog een pompeuze senator die bijna president van de republiek was geworden. Het aantal zwarte visers met een verminkte arm als gevolg van een te vroeg ontplofte dynamietstaaf maakte grote indruk op haar. Maar ze had vooral begrip voor haar moeders wilsbeschikking zodra ze vanaf het hoogste punt, waar de begraafplaats lag, de pracht van de wereld aanschouwde. Het was de enige eenzame plek waar ze zich niet alleen kon voelen. Op dat moment besloot Ana Magdalena Bach haar moeder te laten liggen waar ze lag en elk jaar met een boeket gladiolen naar haar graf te gaan.

Augustus was de maand van krankzinnige hitte en hoosbuien, maar zij beschouwde die als een van de vele boetedoeningen die ze beslist en altijd in

haar eentje moest nakomen. Het enige moment van zwakte voelde ze toen haar kinderen zeiden dat ze per se het graf van hun oma wilden leren kennen, en de natuur nam wraak met een angstwekkende overtocht. Ondanks de regen voer de boot uit om onderweg niet door het donker te worden overvallen, en toen ze aankwamen waren de kinderen bang en zeeziek. Die keer konden ze gelukkig slapen in het eerste hotel dat de senator uit eigen naam en met geld van de staat had laten bouwen.

Ana Magdalena Bach had gezien hoe de glazen kliffen jaar na jaar hoger werden en in aantal toenamen, terwijl het dorp tot steeds diepere armoede verviel. De veerboot had de motorbootjes met pensioen gestuurd. De overtocht duurde nog altijd vier uur, maar nu was er airconditioning aan boord, een bandje en animeermeisjes. Alleen zij zette de routine voort als meest punctuele bezoeker van het dorp.

Ze keerde terug naar het hotel, ging op bed liggen met alleen haar slipje aan en hervatte haar lectuur op de pagina waar ze de briefopener in het boek had gestopt, terwijl de wieken van de ventilator aan het plafond boven haar de hitte amper in beweging kregen. Het boek heette *Dracula*, van Bram Stoker. Ze had de helft al op de veerboot gelezen met de opwinding waarmee je een meesterwerk leest. Met het boek op haar borst viel ze in slaap en twee uur

later, toen het al donker was, werd ze wakker, badend in het zweet en stervend van de honger.

De bar van het hotel was tot tien uur 's avonds open en ze was naar beneden gegaan om nog iets te eten voor ze ging slapen. Het viel haar op dat er meer klanten waren dan normaal op dit uur; de ober leek haar niet dezelfde als anders. Voor alle zekerheid bestelde ze dezelfde sandwich met ham en kaas als voorgaande jaren, geroosterd brood en koffie met melk. Terwijl ze wachtte tot het gebracht werd, realiseerde ze zich dat ze omringd was door dezelfde wat oudere toeristen als toen dit nog het enige hotel was. Een *mulata* zong treurige bolero's en dezelfde Agustín Romero, die nu oud en blind was, begeleidde haar op dezelfde krakkemikkige piano als tijdens het openingsfeest.

Ze at haastig, in een poging de vernederende situatie van in haar eentje eten snel achter zich te laten, maar ze voelde zich prettig bij deze muziek, die zacht en kalmerend was, en het meisje kon goed zingen. Toen ze klaar was zaten er nog drie stellen aan ver uit elkaar staande tafeltjes en precies tegenover haar zat nu een man die ze niet binnen had zien komen. Hij droeg een witlinnen pak, zijn haar glom als metaal. Op zijn tafeltje stonden een fles brandy en een halfvol glas, en het leek alsof hij alleen op de wereld was.

De pianist begon 'Clair de Lune' van Debussy te spelen in een gewaagde bolerobewerking, en het meisje zong met hartstocht. Geroerd bestelde Ana Magdalena Bach een gin met ijs en spuitwater, de enige alcoholische drank waar ze tegen kon. Vanaf de eerste slok was de wereld anders. Ze voelde zich ondeugend, vrolijk en tot alles in staat, en mooier door de heilige mix van muziek en gin. Ze dacht dat de man aan het tafeltje tegenover haar haar niet had gezien, maar toen ze voor de tweede keer naar hem keek betrapte ze hem erop dat hij haar zat te observeren. Hij bloosde. Zij sloeg haar ogen niet neer toen hij op zijn kettinghorloge keek. Beschaamd borg hij het weg en schonk zich opnieuw in, terwijl hij de deur voortdurend in de gaten hield, in de war, omdat hij nu wist dat zij hem meedogenloos zat te observeren. Toen keek hij haar recht aan. Zij glimlachte naar hem en hij groette haar met een licht hoofdknikje.

'Mag ik u een glas aanbieden?' vroeg hij.

'Heel graag,' antwoordde zij.

Hij kwam aan haar tafeltje zitten en schonk haar met veel zwier een glas brandy in. 'Proost,' zei hij. Zij raakte ook in de stemming, en allebei sloegen ze hun glas in één keer achterover. Hij verslikte zich en begon zo te hoesten dat zijn hele lijf schudde en de tranen hem over de wangen liepen. Ze deden er

een hele tijd het zwijgen toe totdat hij zich met een naar lavendel geurende zakdoek had afgedroogd en zijn stem terug had. Zij waagde het hem te vragen of hij niet op iemand wachtte.

‘Nee,’ zei hij. ‘Het was belangrijk, maar nu niet meer.’

Met een uitdrukking van berekend ongeloof vroeg ze: ‘Zaken?’ Hij antwoordde: ‘Ik dien al nergens anders meer voor.’ Maar hij zei het op een toon die mannen aanslaan als ze niet geloofd willen worden. Zij was hem ter wille, maar strafte hem heel ordinar, wat ze niet was, af met de welgekozen woorden: ‘Bij u thuis misschien.’

Ze bleef een fijn tactisch spel met hem spelen net zo lang totdat ze hem in een banaal gesprek had verwikkeld. Voor de grap raadde ze naar zijn leeftijd, en ze zat er maar een jaartje boven: zesenvier-tig. Voor de grap raadde ze op grond van zijn accent uit welk land hij kwam, maar na de derde poging gaf ze het op: hij was een Noord-Amerikaanse hispanic. Ze probeerde zijn beroep te raden, en na haar tweede poging zei hij snel dat hij civiel ingenieur was, maar ze vermoedde dat het een list was om te voorkomen dat ze achter de waarheid kwam.

Ze hadden het erover dat het heel gewaagd was om een stuk van Debussy om te zetten in een bolero, maar hij had het niet opgemerkt. Ongetwijfeld

beseftte hij dat zij verstand had van muziek, terwijl hij niet verder kwam dan ‘An der schönen blauen Donau’. Ze vertelde hem dat ze *Dracula* van Bram Stoker aan het lezen was. Hij had het op school gelezen en was nog altijd onder de indruk van de episode van de graaf die in Londen van boord was gegaan in de gedaante van een hond. Ze was het met hem eens en begreep niet waarom Francis Ford Coppola dit in zijn onvergetelijke film had gewijzigd. Bij het tweede glas voelde ze dat de brandy en de gin elkaar ergens in haar hart hadden ontmoet, en ze moest zich concentreren om haar hoofd niet te verliezen. De muziek hield om elf uur op en de band wachtte alleen nog tot zij waren vertrokken om de boel te kunnen afsluiten.

Ze kende hem toen al alsof ze haar hele leven met hem had geleefd. Ze wist dat hij zich goed verzorgde, piekfijn gekleed ging, stille handen had die nog indrukwekkender waren door de natuurlijke kleur van de nagels, en dat hij een goed en tegelijk laf hart had. Ze merkte dat hij verlegen werd onder haar grote gele ogen, maar ze hield ze niet van hem af. Toen voelde ze zich sterk genoeg om de stap te zetten waarvan ze haar hele leven nog niet had gedroomd, en ze deed het zonder enige geheimzinnigheid: ‘Zullen we naar boven gaan?’

Hij was de macht kwijt.

‘Ik woon hier niet,’ zei hij.

Maar zij wachtte niet eens tot hij zijn zin had afgemaakt. ‘Ik wel,’ zei ze, en ze stond op en schudde haar hoofd even om het weer onder controle te krijgen. ‘Eerste verdieping, kamer 203, rechts van de trap. Niet kloppen, gewoon duwen.’

Ze ging naar boven met het heerlijke gevoel van doodsangst dat ze sinds haar huwelijksnacht niet meer had beleefd. Ze deed de ventilator aan, maar het licht niet en kleedde zich al lopend in het donker uit en gooide de kleren achter zich op de grond in een sliert vanaf de deur tot aan de badkamer. Toen ze het lampje boven de toilettafel aanknipte moest ze haar ogen sluiten en diep ademen om haar ademhaling en trillende handen onder controle te krijgen. Haastig waste ze haar geslacht, haar oksels en de tenen van de in haar rubberschoenen gemarineerde voeten, want ondanks het middagzweet wilde ze pas de volgende dag onder de douche gaan. Er was geen tijd om haar tanden te poetsen, ze deed een tipje tandpasta op haar tong en liep terug naar de slaapkamer, die schaars verlicht werd door de diagonaal van licht van de lamp boven de toilettafel.

Ze wachtte niet tot haar gast tegen de deur zou duwen, maar opende die van binnenuit zelf zodra ze hem aan hoorde komen. Hij schrok, maar ze gun-

de hem geen tijd in het donker. Met energieke gebaren ontdeed ze hem van zijn jasje, das en overhemd en gooide alles over haar schouder op de grond; de lucht raakte verzadigd van een zachte lavendelgeur. In het begin probeerde de man haar te helpen, maar ze gaf hem de tijd niet. Toen ze hem naakt had tot aan zijn middel liet ze hem op het bed plaatsnemen en knielde neer om zijn schoenen en sokken uit te trekken. Hij maakte de gesp van zijn riem los en knoopte tegelijkertijd zijn gulf open, en dus hoefde ze alleen maar aan zijn broek te trekken om hem ervan te ontdoen. Geen van tweeën bekommerden ze zich om de sleutels, de bankbiljetten, de munten en het mes die over de vloer rolden. Tot slot hielp ze hem zijn onderbroek uit te trekken door die over de hele lengte van zijn benen af te stropen; ze zag dat hij niet zo goed bedeed was als haar echtgenoot, de enige volwassen man die ze naakt kende, maar dat hij er kalm bij lag met zijn pik omhoog.

Ze liet niet toe dat hij enig initiatief nam. Ze spietste zich op hem vast tot ze niet verder kon en vrat hem helemaal in haar eentje op en zonder aan hem te denken, totdat ze allebei verbijsterd en uitgeput in een zweetsoep lagen. Vechtend tegen haar eerste gewetenswroeging en onder het verstikkende geraas van de ventilator bleef ze boven op hem liggen totdat ze merkte dat hij niet goed ademhaal-

de zoals hij daar met gespreide armen onder het gewicht van haar lichaam lag, en toen rolde ze zich op haar rug naast hem.

‘Waarom ik?’

‘Het was een ingeving,’ antwoordde zij.

‘Als die van een vrouw als u komt,’ zei hij, ‘is het mij een eer.’

‘O,’ grapte zij. ‘Was het geen genoeg?’

Hij gaf geen antwoord en beiden lagen naar de geluiden van hun ziel te luisteren. De kamer was prachtig in de groenige schemering van de lagune. Er klonk geklapwiek. Hij vroeg: ‘Wat is dat?’ Zij vertelde hem over de nachtelijke gewoontes van de reigers. Na een lang uur van banaal gefluister begon ze hem met haar vingers traag te onderzoeken vanaf zijn borst tot zijn onderbuik. Vervolgens liet ze haar tenen over zijn benen glijden van boven naar beneden en constateerde dat hij overal op zijn lijf beharing had, dicht en zacht als mos in april. Daarna zocht ze weer met haar vingers naar zijn rustende dier en vond het, uitgeput maar levend. Hij maakte het haar gemakkelijker door van houding te veranderen. Ze verkende hem met haar vingertoppen: de afmeting, de vorm, het hunkerende toompje, de zijdezachte eikel met aan het eind een flap die met een stopnaald leek te zijn vastgenaaid. Op de tast telde ze de hechtingen, en hij vertelde haar snel wat ze al

had gedacht: 'Ik ben besneden toen ik al volwassen was.' Hij voegde er met een zucht aan toe: 'Het was een heel eigenaardig genoeg.'

'Eindelijk,' zei zij genadeloos, 'in elk geval geen eer.'

Ze begon hem opeens te kalmeren met lieve kusjes op zijn oor en hals, terwijl hij haar met zijn lippen zocht, en daarna kusten ze elkaar voor het eerst op de mond. Ze ging opnieuw naar hem op zoek: hij stond op scherp. Ze wilde hem nogmaals bespringen, maar hij ontpopte zich als een verrukkelijke minnaar die haar zonder enige haast tot het kookpunt wist te brengen. Het verbaasde haar dat die beginnershanden tot zo'n tederheid in staat waren, en ze probeerde met simpel geflirt weerstand te bieden. Vastberaden legde hij haar echter zijn wil op, dirigeerde haar op zijn manier en zoals hij het prettig vond, en maakte haar gelukkig.

Het was al twee uur geweest toen een donderslag het huis op zijn grondvesten deed trillen en de wind de raamsluiting forceerde. Ze ging het snel dichtdoen, en in het door een volgende bliksemstraal heel kort oplichtende middaguur zag ze de witte koppen op de lagune en dwars door de regen de enorme maan aan de horizon en de blauwe reigers die ademloos klapwiekten in de storm. Hij sliep.